

Hồi 36

Họa Hồ Họa Bì Nan Họa Cốt Tri Nhân Tri Diện Bất Tri Tâm

Người đứng giữa cười nhạt một tiếng, quay người sang bên trái tránh né song quải, tay trái nhanh như điện chớp chớp luôn cây thiết quải ở bên phải và còn tay phải của y thì nhắm người đối phương tấn công luôn.

Mọi người chỉ thấy kêu bộp một tiếng, vai của Kiếm Hào đã bị người đó đánh trúng, xương vai nát vụn.

Kiếm Hào đau chịu không nổi la lớn một tiếng, loạng choạng lui về phía sau mấy bước mới đứng vững.

Tỷ Trúc đại sư niệm câu A di đà Phật rồi nói:

- Dù võ công của ba vị thí chủ có cái thế đi chăng nữa cũng khó mà địch nổi mấy nghìn đệ tử của tề phái vậy đánh một lúc, mong ba vị nghệ kỹ đi thì hơn.

Người nọ cười nhạt đáp:

- Hiện giờ những người tới xâm phạm phái Nga Mi này không riêng gì người của Lu Sơn lão, mà còn rất nhiều cao thủ của hắc bạch hai đạo, hòa thượng hãy còn nằm mơ không biết gì cả. Có mau giao song kiếm ra đây không? Bằng không các người có hối cũng không kịp.

Đại sư hỏi tiếp:

- Có thật thí chủ vì chuyện song kiếm mà tới đây không?

Người nọ ngẩn người ra giây lát rồi trầm giọng đáp:

- Tất nhiên không riêng gì chuyện đó...

Một hòa thượng của phái Nga Mi lớn tiếng xen lời nói:

- Tỷ Trúc sư huynh nói suông với y làm chi?

Nói xong, y đưa mắt nhìn những người đi theo tới lớn tiếng quát bảo:

- Các người mau bắt trời ba tên cuồng đồ này không?

Các người của phái Nga Mi vội ra tay tấn công đối phương luôn.

Ba tay cao thủ của phái Lư Sơn bị mười mấy người của phái Nga Mi vây đánh như vậy mà không sợ hãi chút nào. Ba người cùng gỡ Phong Vân Bát Trảo kỳ học ra, thế võ của chúng huyền ảo khôn lường khiến bọn người đang vây đánh đều bị đẩy lui và chạy quanh như chong chóng.

Một lát sau đột nhiên trên cành cây cổ thụ ở cạnh đó bỗng có tiếng cười nhạt nổi lên.

Tiếng cười đó chưa dứt thì trong đấu trường đã thay đổi hẳn, ba người cao thủ của Lư Sơn bỗng ngã lăn ra đất hết.

Người của phái Nga Mi ngạc nhiên vô cùng và thấy ba tay cao thủ của phái Lư Sơn tên nào cũng có một con bò cạp khổng lồ trông rất quái dị đậu chặt ở trên mu bàn tay. Tiếp theo đó một ông già gầy gò và cao vô cùng, mặc một cái áo dài đen lớn rộng, lưng đeo thanh Thái A bảo kiếm, hai mắt sâu hoắm, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng xanh, ở trên ngọn cây từ từ nhảy xuống trầm giọng nói:

- Lão phu Thiên Khiết Cung Chủ Ô Phùng đã tới..

Đột nhiên ba con bò cạp khổng lồ đang đậu ở trên tay ba tên cao thủ của phái Lư Sơn tự động bay lên đốt người của phái Nga Mi mỗi người một phát, cả Tỷ Trúc đại sư cũng vậy.

Người của phái Nga Mi mặt biến sắc đều ngã ngửa về phía sau, ba con bò cạp bay lên trên không đi mất. Ô Phùng thấy vậy cả kinh vội tung mình nhảy lên đuổi theo ba con bò cạp ấy mà đi mất dạng.

Bọn chú tiểu của chùa Vạn Niên thấy vậy vội khua chiêng báo động.

Một lát sau các tay cao thủ của phái Nga Mi đã lần lượt tới nơi. Mạn Nhân sư thái với Bạch Tượng đại sư cũng vừa tới kịp, thấy vậy đều nhìn nhau ngơ ngác không ai hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Tượng đại sư thấy Tỷ Trúc đại sư mặt cau có tỏ vẻ đau khổ hết sức nhưng hai mắt vẫn còn mở được và đang cố vận chân khí phong bế các yếu huyết để khỏi bị nọc độc của bò cạp xâm nhập.

Bạch Tượng đại sư thấy vậy vội điểm huyết giúp cho Tỷ Trúc đại sư và hỏi:

- Sư đệ bị ai hạ độc thủ thế?

Tỷ Trúc đã thấy đỡ đau, liền khẽ đáp:

- Lát nữa sư huynh với Mạn Nhân sư muội hãy tạm ở lại, tiểu đệ còn nhiều chuyện muốn thưa cùng.

Nói tới đó đại sư liền lớn tiếng nói tiếp:

- Sư huynh làm ơn đỡ tiểu đệ dậy.

Bạch Tượng hai tay đỡ Tử Trúc dậy, thấy người sư đệ mồ hôi đã toát ra như mưa. Tử Trúc gượng cười một tiếng rồi kể lại chuyện đã qua cho mọi người hay rồi lại nói tiếp:

- Sư đệ vào mau đưa các người bị thương lên trên Điện Tiếp Dẫn ở trên Kim Đỉnh để Hoàng Minh sư huynh cứu chữa cho, để muộn sợ không kịp và nói rõ hộ câu chuyện vừa xảy ra. Lão tăng còn phải ở lại đây điều tức tĩnh dưỡng.

Đại Thừa thiền sư hỏi:

- Sao Tử Trúc sư huynh không lên Kim Đỉnh?

- Ngụ huynh tuổi đã ngoài bảy mươi, nếu giải thoát được đã là phước, các sư đệ hãy mau hộ tống các đồng môn, khiêng những người bị thương lên Kim Đỉnh đi. Họ bị nặng hơn ngụ huynh.

Đại Thừa thiền sư thở dài một tiếng rồi dẫn các đồng môn, khiêng những người bị thương lên trên Kim Đỉnh ngay.

Bạch Tượng đại sư đưa mắt ra hiệu cho Mạn Nhân sư thái, rồi cả hai đỡ Tử Trúc đại sư vào trong văn phòng.

Sư thái hiểu ý ở lại không đi và khẽ hỏi Tử Trúc rằng:

- Có phải sư huynh có lời muốn nói với tiểu muội phải không?

Bạch Tượng đại sư đáp:

- Tử Trúc sư đệ ngấm ngấm dặn chúng ta ở lại. Hãy vào trong thiền thất rồi hãy nói chuyện sau.

Ba người cùng vào trong văn phòng.

Mạn Nhân sư thái thuận tay khép cửa phòng lại. Bạch Tượng đỡ Tử Trúc ngồi tựa ở trên một cái ghế tựa và thắp sáng một ngọn đèn. Lúc ấy Tử Trúc mặt nhợt nhạt, mồ hôi lạnh vẫn toát ra như mưa, hơi thở hỗn hển. Mạn Nhân sư thái thấy vậy lo âu vô cùng vội hỏi:

- Sư huynh thấy sao? Thử uống linh đơn của tiểu muội chế xem sao?

Tử Trúc đại sư bốt thở mạnh mới đáp:

- Bò cạp của Ô Phùng độc vô cùng, cho uống đơn dược chỉ chóng chết thôi, bây giờ giữ hai người ở lại đây vì Lạc Dương đang ở trong phòng trong...

Mạn Nhân sư thái mừng rỡ vô cùng, vội hỏi lại:

- Y đã tới đây à?

Nói xong, sư thái liền chạy vào trong phòng kếp. Khi vào tới nơi bà ta thấy phòng trống không, không có bóng người nào cả, ngạc nhiên vô cùng vội nói vọng ra:

- Không có ai ở trong này cả!

Bạch Tượng, Tử Trúc nghe nói đều giật mình kinh hãi.

Đột nhiên cánh cửa ngoài kêu kệt một tiếng rồi một người đẩy cửa vào. Người đó đẹp trai không tả, chẳng phải Lạc Dương là gì?

Lạc Dương vội khép cửa phòng, cài then hẩn hoi, đi tới cạp sập đưa một viên thuốc màu lam cho Tử Trúc đại sư và nói:

- Xin lão tiền bối hãy nuốt viên thuốc này trước, thuốc này có thể giải được nọc độc của bò cạp nhưng lão tiền bối vẫn phải giả bộ như chưa khỏi để các đồng môn đừng hoài nghi.

Tử Trúc đại sư uống luôn viên thuốc đó rồi hỏi:

- Chuyện vừa rồi thí chủ đã trông thấy hết phải không?

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Tiểu bối không những trông thấy mà thôi. Ba con bọ cạp độc tự động bay xuống đốt các người, cả lão tiền bối nữa, đều do tiểu bối điều khiển cả. Sự bất đắc dĩ phải làm như vậy, mong lão tiền bối lượng thứ cho! Nếu không làm như thế, thế nào mọi người vẫn còn nghi ngờ.

Hai hòa thượng, một lão ni đều tỏ vẻ kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Mạn Nhân sư thái vội hỏi:

- Hiền đệ học cách sai bảo bò cạp ở đâu thế?

Lạc Dương đáp:

- Không dám giấu giếm hai vị lão tiền bối, con gái của Ô Phùng bị tiểu bối bắt cóc và chính nàng ta đã dạy cho tiểu bối cách điều khiển bò cạp độc ấy.

Bạch Tượng đại sư mỉm cười xen lời hỏi:

- Quả thật dưới danh sư ắt phải có đồ đệ cao tay, hôm nay thí chủ tới đây lại định đặt quỹ kế gì thế?

Lạc Dương đáp:

- Lên yết kiến Kim Đỉnh chuông môn, mượn cơ tiến thân để trà trộn vào trong Đại Lượng khiến chúng tự sát lẫn nhau...

Nói tới đó chàng tỏ vẻ uất hận và nói tiếp:

- Tiểu bối phong thanh nghe Vạn Đăng Long lão tặc hiện đang ẩn núp dưới trướng của Đại Lượng, nếu tiểu bối không giết chết được lão tặc thì dù có chết cũng quyết không nhắm mắt!

Mạn Nhân sư thái lại lên tiếng hỏi:

- Hiền đệ làm thế nào để cho người Chuông môn tin tưởng được? Bần ni chắc việc này không phải là dễ đâu!

Lạc Dương mỉm cười lấy ra một cái mặt nạ da người ra đeo lên trên mặt.

Ba người nọ thấy chàng đã biến thành một ông già mặt lạnh lùng, má có một vết sẹo dài ba tấc, bộ râu thưa và hoa râm.

Bạch Tượng đại sư nhận thấy bộ mặt này quen thuộc lắm nhưng nhất thời không nhớ được là ai, liền nói:

- Người này chắc hồi sinh tiền thế nào cũng là một nhân vật lừng danh trong võ lâm?

Lạc Dương đáp:

- Vâng, lão tiền bối nhớ kỹ lắm. Ba mươi năm trước đây, y là một tên độc hành đại đạo, võ học tuyệt luân hoành hành ở Tây Bắc khá lâu.

Bạch Tượng đại sư nghe nói liền nhớ tới một người, cả kinh hỏi tiếp:

- Ô, lão đã nghĩ ra rồi! Chắc y là Ngũ Hành Phi Ưng Thủ Hạ Lạc Thiên rồi!

- Chính là y đấy!

- Năm xưa Hạ Lạc Thiên là bạn thân của Kim Đỉnh chuông môn, thí chủ giả dạng làm y làm sao mà bắt chước được hết lời ăn lẽ nói, thái độ, võ công,... Bần tăng chỉ sợ giấu không nổi người Chuông môn thôi!

Lạc Dương đáp:

- Điểm này ba vị lão tiên bối cứ yên tâm, tiểu bối trước khi đến đây đã được một vị lão tiên bối chỉ điểm cho. Vị tiên bối ấy cộng sự với Lạc Thiên lâu năm cho nên ông ta biết rõ Lạc Thiên lắm, vì vậy tiểu bối tự tin không để bại lộ tung tích của mình đâu.

Mạn Nhân sư thái lại nói tiếp:

- Hiền đệ tự tin như vậy hẳn ni và mọi người mới đỡ lo, sáng mai là ngày khai quan của người Chuồng môn, hiền đệ hãy tùy cơ mà hành sự.

Bốn người lại bàn tán mọi chuyện cho đến đêm khuya.

oOo

Trời vừa mới tang tảng sáng, trên Thiên Phật Đỉnh vẫn bị hơi sương mù và mây bao phủ, tiết trời giá lạnh khôn tả, hàng trăm nghìn con khỉ vẫn nhảy nhót ở ao tẩy tượng lúc này cũng mất tích hết. Trái lại các hòa thượng và đệ tử tục gia của phái Nga Mi đứng đông nghịt ở tại đó, người nào người ấy đều nghiêm nghị không dám hé môi nói ra nửa lời.

Ba tiếng khánh nổi lên rất thánh thót, Kim Đỉnh thượng nhân đột nhiên xuất hiện trên sườn núi, chỗ đối diện với ao tẩy tượng, rồi lẳng lẳng xuống cạnh bờ ao mỉm cười nói:

- Phiền các người ở đây đợi chờ như vậy!

Nói tới đó y đưa mắt nhìn Hoàng Minh thiền sư nói tiếp:

- Trong thời kỳ ngu huynh bế quan được hiền đệ trông nom giúp...

Y chưa nói dứt, Hoàng Minh thiền sư đã đỡ lời:

- Tiểu đệ bất tài đã để cho xảy ra rất nhiều biến cố khiến tiểu đệ thúc thủ không có cách gì đối phó, xin Kim Đỉnh thượng nhân trị tội!

Kim Đỉnh thượng nhân mặt biển sắc vội hỏi:

- Đã xảy ra việc gì thế? Nhưng thôi, hãy về Tiếp Dẫn Viện rồi hãy nói sau.

Các tay cao thủ của phái Nga Mi theo sau Kim Đỉnh thượng nhân trở về Tiếp Dẫn Điện.

Khi về tới nơi, Hoàng Minh đại sư liền bấm ngay:

- Người Chuồng môn cho phép Hoa Kỳ các người thưa rõ những chuyện đã qua.

Kim Đỉnh thượng nhân trầm giọng nói:

- Truyền Hoa Kỳ lên!

Một hòa thượng vội chạy ra ngoài điện dẫn Hoa Kỳ các người vào.

Hoa Kỳ vái chào xong liền thưa lại những chuyện tao ngộ của mình như thế nào không sai một ly một chữ nào hết.

Kim Đỉnh Thượng Nhân không nói nửa lời, sắc mặt thay đổi luôn luôn.

Hoàng Minh thiền sư vội đỡ lời:

- Bốn phái đã lấy được hai thanh Linh Quy và Thái A rồi, ngờ đâu lại bị Khúc thí chủ lấy mất cho nên mới bị rất nhiều cường địch tới bốn sơn làm phiền, nhưng chúng còn chưa dám ra mặt khiêu khích lắm...

Kim Đỉnh thượng nhân cười nhạt một tiếng, mặt lộ sát khí.

Hoàng Minh thiền sư lại thưa chuyện tối hôm qua Ô Phụng tới phóng bò cạp ra đốt nhiều người, hiện giờ những người đó còn đang mê man bất tỉnh, đang đợi chờ cứu chữa.

Kim Đỉnh thượng nhân càng tức giận thêm, Mạn Nhân sư thái liền đưa mắt liếc Bạch Tượng đại sư một cái. Kim Đỉnh thượng nhân thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Thảo nào không thấy Tử Trúc sư đệ.

Nói tới đó y ngừng lại giây lát rồi mới nói tiếp:

- Bốn phái sáng mai đi gặp Khúc thí chủ, trước khi chưa rõ chân tướng chớ có hoài nghi bậy bạ, ngu huynh chắc bên trong thế nào cũng có sự hiểu lầm nào đó chứ không sai...

Không một ai dám xen lời nói nên trong điện đột nhiên trở nên im lặng một cách nặng nề.

Bỗng Kim Đỉnh thượng nhân nhìn Hoa Kỳ rồi nói tiếp:

- Ông già mặt có vết đao mà con gặp ở giữa đường, ông ta có cho con biết tên họ không?

Hoa Kỳ đáp:

- Thưa sư phụ, không! Đệ tử có hỏi mà ông ta không chịu trả lời! Sau ông ta chỉ nói là bạn thân của người Chuồng môn năm xưa mà thôi!

Kim Đỉnh thượng nhân nghe nói mặt tỏ vẻ ngạc nhiên lắm bậm nói tiếp:

- Nếu người đó còn sống sót ở trên đời thì kẻ cũng lạ lùng thật!

Nói xong y đưa mắt nhìn Bạch Tượng đại sư và hỏi:

- Bạch Tượng sư đệ còn nhớ người ấy là ai không?

Bạch tượng đại sư ngăn người ra giày lát rồi mới nói:

- Tiểu đệ hay quên lắm nên không nhớ ra!

Kim Đỉnh thượng nhân nói tiếp:

- Chuyện này đã lâu rồi, hồi bốn mươi năm về trước. Trong khi ngu huynh đi với hiền đệ tới suối Rượu, ở đó được người ta khoản đãi bảy ngày...

Bạch Tượng kêu ồ một tiếng rồi đáp:

- À... đệ nhớ ra rồi, chính là Hạ Lạc Thiên thí chủ...

Kim Đỉnh thượng nhân gật đầu nói tiếp:

- Đúng là y đấy, ba mươi năm trước y đột nhiên im hơi bất tích, nghe phong thanh y đã bị giết chết rồi. Bốn tọa đã cho người đi tra cứu việc này nhưng không ai biết y bị giết hại cả và bị giết ở đâu, lúc nào, ai đã trông thấy... Mỗi người nói một cách, không ai nói đích xác hết cho nên tới nay chuyện ấy vẫn còn là một vụ nghi án. Không ngờ y vẫn còn sống ở trên đời.

Ngoài điện bỗng có một tiếng cười nhạt rất lâm li và có tiếng nói vọng vào:

- Trong sổ của vua Diêm Vương chưa có tên của tại hạ nên tại hạ vẫn chưa chết.

Tiếp theo đó có một cái bóng người đi nhanh như điện chớp thẳng vào trong điện.

Người đó đầu bù tóc rối, giữa đỉnh đầu có kết một cái búi tóc nho nhỏ, mặt có một vết sẹo thật lớn, dưới cằm có mấy sợi râu thưa trông rất lạnh lùng và âm trầm.

Kim Đỉnh thượng nhân kêu ồ một tiếng, mặt có vẻ kinh hãi và mừng rỡ, vội đứng dậy chạy ra nghênh đón và hỏi:

- Hạ thí chủ, bấy lâu nay đi đâu thế mà sao không thấy mặt?

Lạc Thiên ha hả cười rồi đáp:

- Vứt đao đồ tể đi, tu thành Phật ngay! Tại hạ chán nản đời sống của giang hồ nên mới lánh mặt ra ngoài hải ngoại, đi xa hàng vạn dặm. Bây giờ nhớ quê hương đất tổ mới trở về đây thăm bạn già.

Bạch Tượng đại sư vội tiến lên hỏi:

- Hạ thí chủ có nhớ bần tăng không?

Lạc Thiên ngắm Bạch Tượng đại sư một hồi rồi hai tay nắm chặt lấy vai của đại sư lay mấy cái, lớn tiếng cười và đáp:

- Năm xưa một hòa thượng nhỏ, bây giờ đã trở nên một cao tăng đắc đạo, mỗ quên sao được?

Thì ra, năm xưa Lạc Thiên thiết tiệc mời Kim Đỉnh với Bạch Tượng ăn toàn là những món ngon lành và lạ miệng.

Bạch Tượng đại sư niệm câu A di đà Phật mà không dám ăn một món nào vì đó toàn là những vị ăn mặn hết. Lạc Thiên với Kim Đỉnh Thượng Nhân cứ cười và cho là ông ta hủ hóa hoài.

Kim Đỉnh thấy Lạc Thiên nhớ từng ly từng tí như vậy nên không hoài nghi tí nào, người Chưởng môn ấy vội vái chào và cảm ơn rằng:

- Tiểu đồ Hoa Kỳ được thí chủ trợ giúp cho, bản tăng cảm ơn vô cùng!

Lạc Thiên đáp:

- Lão hòa thượng đối với tại hạ sao lại cứ khách khứa như thế làm chi?

Hai người đang chuyện trò, ngoài điện bỗng có một hòa thượng tuổi trạc trung niên mặc áo bào xám, bước vào trong thưa rằng:

- Thưa Chưởng môn, Đại Lượng Khúc thí chủ có sai người đến xin vào yết kiến!

Kim Đỉnh Thượng Nhân hơi cau mày lại rồi đáp:

- Hãy ra mời y vào!

Hòa thượng trung niên vâng lời đi ra, một lát sau dẫn một ông già mặc áo dài trắng bước vào. Lạc Thiên đã nhận ra người đó chính là Cửu U La Sát Mông Kỳ.

Kim Đỉnh thượng nhân chấp tay chào và nói:

- Thế ra là Mông thí chủ giáng lâm, lão tăng chưa kịp ra nghênh đón, xin thứ lỗi cho!

Mông Kỳ chấp tay đáp lễ và trả lời:

- Không dám! Thượng nhân là người chí tôn của một môn phái, tại hạ thừa lệnh đem thơ cùng đem mười lăm viên thuốc giải nọc độc bò cạp tới.

Nói xong, y liền lấy một lá thơ với một lọ thuốc bằng sứ nhỏ ra.

Kim Đỉnh thượng nhân đỡ lấy thơ và thuốc rồi bóc thơ ra đọc, mặt lộ vẻ tươi cười nhìn các hòa thượng một lượt và nói:

- Bốn tọa biết ngay là sự hiểu lầm, hôm nọ Ô thí chủ tới đây bái sơn, vừa gặp bốn tọa bề quan chưa ra, thừa cơ ngạo du thập cảnh của phái Nga Mi. Khi Ô Phùng thí chủ du ngoạn tới cảnh Bạch Thủy Thu Phong thì trời vừa tối, định vào nghỉ ở chùa Vạn Niên, vừa gặp bọn chuột nhất đang đấu với đệ tử của bốn môn liền thả ba con bò cạp ra. Không ngờ ba con độc vật ấy bỗng nổi cơn khùng khiến đệ tử của bốn môn phải liên lụy. Bò cạp độc đốt các đệ tử của bốn môn rồi liền bay đi luôn, Ô thí chủ cả kinh vì nếu không bắt được lại mấy con độc vật ấy thì sẽ di hại vô cùng cho nên vội vàng đuổi theo bắt, không kịp cứu chữa cho các đệ tử bốn môn. Hôm nay, Khúc thí chủ sai người đem thư và thuốc đến xin lỗi hộ Ô thí chủ. Bây giờ mọi sự đã rõ ràng cả, các người có thể khỏi nghi ngờ được rồi!

Mông Kỳ lại nói tiếp:

- Tại hạ còn có việc phải đi làm ngay, không tiện ở lại lâu, xin cho phép cáo từ!

Nói xong y chấp tay chào rồi quay mình đi luôn.

Hoàng Minh thiền sư xen lời hỏi:

- Còn song bảo kiếm sao không thấy Khúc thí chủ nói tới?

Kim Đỉnh thượng nhân vội đỡ lời:

- Trong thư có nói tới, Khúc thí chủ bảo bên trong có sự bí ẩn khó nói, sau này sẽ hiểu ngay! Và còn nói kế hoạch cùng mưu đồ bá nghiệp sau này nữa.

Lạc Thiên cười nhạt rồi xen lời nói:

- Bí ẩn khó nói cái quái gì? Tại hạ phong thanh Khúc Tĩnh Bình đã kiếm được cuốn Ca Diệp Kiếm Phổ Thiên môn tuyệt học. Ca Diệp Kiếm Pháp trong đó oai lực vô cùng, nếu có song kiếm đó trợ giúp thì như hổ thêm cánh, y lại có thêm A Tu La hộ trận. Như vậy y có thể tung hoành thiên hạ không còn ai địch nổi.

Kim Đỉnh thượng nhân nghe nói mặt biến sắc. Chắc quý vị cũng không lạ gì vì y là người rất hẹp lượng, liền hiệp với Khúc Tĩnh Bình là chuyện bất đắc dĩ đấy thôi nhưng trong lòng lúc nào cũng nghi kỵ Tĩnh Bình. Vì vậy y nghe nói liền giả bộ cười và hỏi lại:

- Hạ thí chủ sao lại biết rõ như thế?

Lạc Thiên nghiêm nghị đáp:

- Thiên hạ võ lâm ai lại không biết quý phái liên kết với Khúc Tĩnh Bình, Tam Nguyên Bang, Hắc Kỳ Hội, phái Điểm Thương và phái Ngũ Đài để đối địch với các môn phái khác. Ai mà chả biết chuyện đó chứ có riêng gì tại hạ đâu. Tại hạ rời khỏi Trung Nguyên lâu năm, mới nghe thấy không những hoài nghi tại sao Thượng nhân lại thù hằn với các môn phái như thế?

Tại hạ liền ngấm ngấm điều tra mới biết rõ nguyên nhân, mấy tháng nay đi trên giang hồ mới nhận thấy có rất nhiều việc rất bất lợi cho quý phái...

Kim Đỉnh thượng nhân ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại bất lợi cho tề phái?

- Khúc Tĩnh Bình đều cáng lăm. Hiện giờ Tam Nguyên Bang, Hắc Kỳ Hội, phái Điểm Thương và phái Ngũ Đài đều quy phục y cả. Thượng nhân liền minh với Tĩnh Bình có khác gì là đi nổi giáo cho giặc không.

Kim Đỉnh thượng nhân vẫn biết song hùng không thể nào cùng tồn tại lúc nổi. Luật đào thải kẻ mạnh còn, kẻ yếu thì sẽ diệt vong, hiện giờ chỉ là lợi dụng nhau mà thôi. Nên y nghe thấy Lạc Thiên nói như vậy, trong lòng kinh hãi thầm nhưng mặt vẫn làm ra vẻ an nhàn nói tiếp:

- Lời nói của Hạ thí chủ hơi quá trốn một chút.

- Nếu lão hòa thượng không tin cứ đưa thuốc giải độc cho các môn hạ uống, tất nhiên người nào người ấy sẽ khỏi liền và đi lại được ngay nhưng tinh thần của họ đã bị Ô Phùng kiểm chế, sau này thế nào cũng quay đầu giáo lại mà phản lão hòa thượng cho mà xem.

Kim Đỉnh thượng nhân nghe nói, mặt biến sắc vội hỏi lại:

- Hạ thí chủ nói thật hay nói đùa đây?

- Lão hòa thượng nghe hay không là tùy, chuyện này tại hạ đến đây chỉ là để thăm người bạn cũ mà thôi. Tại hạ là người ngoại cuộc cho nên việc gì cũng không hề có liên quan đến tại hạ hết!

- Xin Hạ thí chủ đừng có tức giận, đã được thí chủ cho hay đủ thấy tình bạn của thí chủ rất cao cả, bản tăng cảm ơn vô cùng!

Nói tới đó y đưa mắt nhìn toàn diện một lượt rồi trầm giọng nói tiếp:

- Việc này có liên quan đến đoạn tục nguy vong của bốn môn, chờ bốn tọa bàn với Thế Vân sư thúc xong sẽ triệu tập các người tới đây sau. Các người hãy trở về nguyên chùa trước, hễ thấy cường địch đến phá quấy đừng có ra tay đấu với chúng vội để khỏi bị tai tiếng. Nếu khi nào cần phải ra tay thì phải bắt cho được chúng, bằng không cũng phải tiêu diệt chúng đi!

Các hòa thượng của phái Nga Mi cúi đầu vái chào xong đều rút lui. Kim Đỉnh thượng nhân chỉ giữ lại có một mình Lạc Thiên ở lại thôi. Mọi người đi hết rồi, Kim Đỉnh thượng nhân mới vấn kế Lạc Thiên. Lạc Thiên thở dài hỏi lại:

- Lão hòa thượng định lôi kéo tại hạ xuống nước hay sao?

Kim Đỉnh thượng nhân đáp:

- Chẳng lẽ bạn nhẫn tâm khoanh tay hay sao? Việc đã xảy ra như tên nằm trên cung vậy, không thể không bắn, lão tăng đã quyết chí không quản ngại gì hy sinh, thí với chúng một phen...

- Mấy tháng gần đây, quý phái bên ngoài bị vấp ngã luôn luôn, hiện giờ lại bị Khúc Tĩnh Bình uy hiếp, nếu lão hòa thượng không mau ngừng bước trước vực thẳm ngay, trái lại còn định hi sinh một cách liều lĩnh như thế, chắc lão hòa thượng đã có mưu kế gì để đắc thắng đối phương rồi, hà tất còn phải vấn kế tại hạ làm chi?

- Không vì bạn cũ, quả thật lão tăng chỉ có nghi kỵ một mình Tĩnh Bình thôi, bây giờ y lại được Ô Phùng trợ giúp. Mỗi lần nghĩ tới việc y, lão lại lo ngay ngáy, ăn ngồi không yên nhưng hiện giờ mình cũng đang cần lợi dụng y...

- Nhưng lão hòa thượng cũng nên biết, y cũng đang muốn lợi dụng bạn.

Kim Đỉnh thượng nhân nghe Lạc Thiên nói, rầu rĩ không muốn nói năng gì nữa.

Trông thấy thần sắc của Thượng nhân như vậy, Lạc Thiên cười thầm rồi đáp:

- Thôi được, tại hạ có một kế mượn dao giết người, ngồi yên một chỗ mà thâu, không biết Thượng nhân có chịu nghe kế của lão phu không?

Kim Đỉnh thượng nhân nghe Lạc Thiên nói vậy, tươi tỉnh hỏi:

- Kế của bạn như thế nào?

- Thượng nhân nên viết một lá thư gửi cho các đại môn phái giả bộ nói đã coi Khúc Tĩnh Bình như là gai trong mắt, hành động đến nơi lại do tại hạ phao ngôn nữa. Với ba tấc lưỡi của tại hạ sẽ khiêu khích Tĩnh Bình đối phó với các đại môn phái trước để cho y gây công phần với võ lâm đại chúng gây nên sát kiếp, lúc ấy Thượng nhân cứ đứng yên một chỗ để chờ đợi xem, khi nào hai bên đánh nhau cùng đến lúc kiệt sức rồi, lúc ấy Thượng nhân ra tay. Như vậy có phải là Thượng nhân không tốn một hơi sức nào mà xung hùng xung bá trong võ lâm không?

- Khúc Tĩnh Bình là người khôn ngoan xảo hoạt như một con hồ ly, chỉ sợ y không tử tế thôi và khuyên y không nổi trái lại bạn bị toi mạng thì lão tăng nhẫn tâm sao đặng.

Lạc Thiên ha hả cười đáp:

- Hạ Lạc Thiên bây giờ có phải là Hạ Lạc Thiên năm xưa đâu mà lão tăng coi thường mỗ đến thế.

- Thôi được, bạn cứ việc thử xem. Nếu việc này thành công, bạn không khác gì đại ân nhân của lão tăng.

- Lão hòa thượng, tại hạ thi ân không mong người ta báo đền, đợi tới khi công việc thành công thì tại hạ đã đi Nam Hải rồi. Lão hòa thượng mau viết thư đi, tại hạ nhân lúc này còn muốn chiêm ngưỡng cảnh mặt trời mọc.

Nói xong, y lớn bước đi ra khỏi điện ngay.

Kim Đỉnh thượng nhân liền lấy giấy bút ra viết một lá thư. Viết xong, y liền bỏ thư vào túi, rồi cũng ra khỏi điện nốt.

Lúc ấy, mây đã tan, mặt trời đã mọc, cảnh sắc trên Nga Mi sơn thật đẹp tuyệt. Hạ Lạc Thiên đang đứng ở trên sườn núi cao chót vót vừa ngắm cảnh vừa suy nghĩ, Kim Đỉnh Thượng Nhân tới mà y không hay. Chờ lão hòa thượng tới gần, y mới quay lại nhìn, mỉm cười và hỏi:

- Chắc Thượng nhân đã viết xong thư rồi phải không?

Kim Đỉnh thượng nhân đưa lá thư cho y và đáp:

- Hạ thí chủ, chuyến này đi Đại Lượng phải nên cẩn thận một chút, trước hết thí chủ nên đi qua huyện Phủ Long Cung, Tỉnh Bình sẽ có người tiếp dẫn ngay, Đại Lượng không bằng bốn sơn, đâu đâu cũng có cạm bẫy mai phục trùng trùng, nguy hiểm lắm.

Lạc Thiên cầm lấy lá thư bỏ vào túi, đang lúc ấy thì dưới núi có hai tiếng rú thánh thót vọng lên và có hai bóng người đang đuổi chạy lên trên Kim Đỉnh. Người đi trước tay cầm một thanh trường kiếm sáng quắc nhanh nhẹn tuyệt luân đi như bay, tiến thẳng lên đỉnh núi. Còn người đuổi theo là một hòa thượng áo xám, thân pháp cũng nhanh tuyệt, hai người chỉ cách nhau trong vòng năm trượng thôi.

Kim Đỉnh thượng nhân thấy vậy ngẩn người ra ngạc nhiên vô cùng, khi hai bóng người đó lên tới Kim Đỉnh rồi thì người đi đầu quát lớn một tiếng, xông lại tấn công Kim Đỉnh thượng nhân ngay.

Thế võ ấy rất cao siêu và huyền ảo, Kim Đỉnh thượng nhân biết ngay đối phương không phải là tay tầm thường nên y vội nhảy lui về sau ba trượng tránh né.

Lạc Thiên đã nhận ra người đó chính là Phạm Nhi và thấy chàng ta ra tay vừa nhanh vừa mạnh, chỉ muốn một kiếm chém Kim Đỉnh thượng nhân làm đôi ngay.

Phẩm Nhi đâm hụt thế kiếm đó lại tấn công luôn thế kiếm thứ hai nhưng hòa thượng đuổi theo là Hoàng Minh thiền sư vừa lên tới trên đỉnh núi, y đã múa thiền trượng xông lại tấn công Phẩm Nhi liền.

Phẩm Nhi thấy vậy, hét lớn một tiếng thâu ngay quay lại bảo vệ lấy bản thân rồi gỡ thế Khai Vân Kiếm Nhật ra (Mây tan thấy mặt trời) nghênh đón thế trượng của đối phương.

Chỉ nghe tiếng coong, coong hai tiếng, đom đóm lửa bắn tung tóe, hai người cùng nhảy lui về phía sau. Hoàng Minh thiền sư xem lại thiền trượng mình càng giật mình kinh hãi. Thì ra cây thiền trượng to bằng cái trướng ngỗng ấy đã bị chặt mẽ sâu nửa tấc.

Hoàng Minh thiền sư tức giận khôn tả, quát lớn:

- Nghiệp chướng giỏi thật.

Quát xong, y đã thấy Phẩm Nhi tấn công tới, kiếm của đối phương như vũ như bão, tấn công tới tấp.

Phẩm Nhi ra tay một cái là tấn công luôn chín thế, đẩy Hoàng Minh thiền sư ra ngoài năm trượng rồi mới quay mình lại tấn công Kim Đỉnh thượng nhân tiếp.

Kim Đỉnh thượng nhân đã chuẩn bị sẵn sàng và đã bẻ một cành cây, trầm giọng quát bảo:

- Tên này táo gan thật.

Y lấy cành cây thay kiếm từ từ đưa ra tuy chậm mà rất nhanh, kinh lực mạnh khôn tả, nhằm nơi yếu huyệt của Phẩm Nhi mà đâm tới. Phẩm Nhi thấy vậy cả kinh, bụng bảo dạ rằng: "Lão tặc sói đầu này quả thật phi phàm, không hổ thẹn là người Chưởng môn của một đại môn phái."

Chàng vội đưa chéo thanh kiếm Cự Khuyết lên định chặt gãy cành cây trong tay của Thượng Nhân.

Ngờ đâu Phẩm Nhi vừa ra tay đã cảm thấy khác lạ, kiếm thế của mình đã bị tắc trở và cảm thấy cành cây của Thượng Nhân có một luồng tiềm lực dồn tó nặng như một quả núi lớn. Chàng cả kinh, kiếm thế liền biến ảo luôn luôn.

Kim Đỉnh thượng nhân là Chưởng môn của một đại môn phái, lại tu luyện mấy chục năm rồi, nội ngoại công đều cao siêu tột mức. Tài ba của Phẩm Nhi cũng không kém gì nhưng chàng còn ít tuổi nên hỏa hầu hơi kém hơn, nhưng nhờ được thông minh và khôn ngoan, chàng biết đấu thẳng tay với đối phương chắc mình địch không nổi, liền xoay ra cách đấu chạy quanh và cứ đấu ba bốn thức lại gỡ một thế võ kỳ lạ ra.

Kim Đỉnh thượng nhân cứ đứng yên một chỗ mà múa tít cành cây khiến Phấm Nhi không sao tới gần được nửa bước. Nhưng Phấm Nhi hơn được đối phương là tay có thanh bảo kiếm Cự Khuyết nên nhất thời là hai người đấu ngay tay với nhau.

Hoàng Minh thiền sư tay cầm thiền trượng đứng cạnh đó xem, y thấy người chưởng môn sắc mặt nghiêm nghị, hoảng sợ thềm vì y biết người Chưởng môn đã gặp kình địch nên vẻ mặt mới nghiêm nghị như thế.

Lạc Thiên khẽ hỏi:

- Đại sư, người ấy là ai thế?

Hoàng Minh thiền sư liền đáp:

- Chỉ biết đó là bọn chuột nhất của phái Lư Sơn thôi, chứ tên họ của y là chi thì bản tăng không biết rõ. Nhưng theo Hoa Kỳ nói thì là Thiếu sơn chủ của phái Lư Sơn cầm thanh Cự Khuyết. Bây giờ người này ăn mặc lịch sự như vậy, tay lại cầm thanh bảo kiếm, chắc y là Thiếu sơn chủ của Lư Sơn chứ không sai.

Nói xong, lão hòa thượng tỏ vẻ nghi ngờ và hỏi:

- Hạ thí chủ chả gặp qua y rồi còn gì?

Lạc Thiên gật đầu và hỏi:

- Y tới một mình hay đi với nhiều người khác nữa?

- Bọn chuột nhất nhiều lắm, tất cả có hơn ba mươi người nhưng vì bốn sơn xưa nay không cấm người đến đây du ngoạn nên con đường chính vẫn mở như thường. Hai bên đường đi có đặt các chòi canh riêng, riêng Kim Đỉnh và Vạn Phật Đỉnh hai nơi thì vạch làm cấm khu, các khách thường không được lên hai nơi ấy, còn những nơi khác thì tha hồ đi..

Nói tới đó, y cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Bọn chuột nhất của phái Lư Sơn ngông cuồng thật, dám đến Kim Đỉnh tấn công các đệ tử của bốn sơn, người này còn lên vào Kim Đỉnh, bị lão tăng trông thấy.

Lạc Thiên thở dài một tiếng, xen lời nói:

- Theo ý lão lúc này cũng nên nhường nhịn họ một chút, không kết thù với họ rồi không biết đến bao giờ mới giải được.

Lời nói của y đặc biệt cao, từng chữ một rót vào tai Thượng Nhân nên người Chưởng môn ấy bụng bảo dạ rằng: "Có lẽ y nhắc nhở khéo cho bốn tọa cũng nên, y nói như vậy rất phải."

Đáng lẽ lão hòa thượng định thay đổi thế kiếm và giết chết Phẩm Nhi tại chỗ nhưng nghĩ lại không dùng thế kiếm độc nữa, vẫn dùng thế kiếm cũ mà tấn công thôi.

Lạc Thiên vội đến gần, mỉm cười nói:

- Thiếu sơn chủ vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Phẩm Nhi rút thanh kiếm nhảy chéo sang bên ba trượng, giận dữ đáp:

- Ngươi lại tới đây can thiệp làm chi, dù cho ba ngươi liền tay thiếu gia cũng không hãi sợ.

Lạc Thiên khẽ cười một tiếng và đáp:

- Lần trước lão đã nói rồi, quyết không ra tay đả thương tính mạng ngươi. Bây giờ gặp lại lần nữa, lão lại ở địa vị khách càng không muốn ra tay, lão chỉ muốn bạn cho biết đến đây có mục đích gì.

Phẩm Nhi sầm nét mặt, đáp:

- Ba thủ hạ của thiếu gia vô cớ bị mất tích, hỏi ra mới biết bọn của phái Nga Mi bắt cóc.

- Thiếu sơn chủ hiểu lầm rồi, ba người thủ hạ của Thiếu sơn chủ sự thật bị Ô Phùng dùng bò cạp giết chết. Lúc ấy môn hạ của phái Nga Mi cũng có mười mấy người như vậy, còn đang cứu chữa, hiện giờ đang...

Nói tới đó Lạc Thiên đưa mắt nhìn Kim Đỉnh thượng nhân và hỏi:

- Thượng Nhân, xin hỏi những người đó hiện giờ đang dưỡng thương tại đâu?

Kim Đỉnh thượng nhân đáp:

- Hiện giờ ba người thủ hạ của Thiếu sơn chủ đang dưỡng thương với các đệ tử của bốn môn trong Kiều Hạ Cung.

Lạc Thiên nhìn Phẩm Nhi mỉm cười nói tiếp:

- Việc đã giải thích như vậy, Thiếu sơn chủ đã bớt hiểu lầm rồi chứ, để lão phu đưa Thiếu sơn chủ đến đó xem...

Nói tới đó, y ngẩng đầu lên nói với Kim Đỉnh thượng nhân rằng:

- Chẳng hay Thượng Nhân có thuốc giải độc ấy không?

Y biết thuốc giải độc của Tỉnh Bình tặng cho hiện giờ ở trong tay Thượng nhân nên mới cố ý hỏi như vậy.

Kim Đỉnh thượng nhân lấy một lọ sứ nhỏ ra và nói:

- Trong bình này chỉ có mười lăm viên thôi nhưng không biết có đủ chia cho những người bị độc không?

Lạc Thiên mỉm cười đỡ lấy lọ thuốc. Phẩm Nhi đột nhiên cười, xen lời nói:

- Nếu việc này không phải phái Nga Mi các người ra tay, như vậy mỗi cũng vui lòng bỏ qua việc này nhưng còn hai chuyện nữa, mỗi phải hỏi qua mới được...

Lạc Thiên ngăn người giầy lát, nhìn Phẩm Nhi và hỏi lại:

- Thiếu sơn chủ còn hai việc gì thế, xin cho biết rõ.

- Bốn sơn Linh Quy, Thái A song kiếm đâu? Xin cho lại chúng tôi đem về, vả lại việc này các hạ đã biết rõ rồi hà tất phải hỏi tại hạ như thế.

Lạc Thiên ha hả cười nói tiếp:

- Thiếu sơn chủ nói như vậy là sai rồi. Song bảo kiếm ấy phái Nga Mi lấy được của hai tên trộm hạ ngũ môn chứ không phải là cướp trên tay của Thiếu sơn chủ. Thiếu sơn chủ nói như thế hơi không đúng một chút.

Phẩm Nhi mặt đỏ bừng vì giận, hỏi lại:

- Bất cứ kiếm đó cướp tự tay ai nhưng người trong võ lâm ai ai cũng biết song kiếm đó là của phái Lư Sơn rồi. Nguyên chủ đến đòi lại như vậy có gì là không đích đáng.

Lạc Thiên nhìn thẳng vào mặt Phẩm Nhi một hồi rồi trầm giọng hỏi lại:

- Có thật bảo kiếm đó của Lư Sơn không?... Theo tại hạ biết thì thanh Cự Nguyệt đang ở trong tay của Thiếu sơn chủ cũng không phải là của Thiếu sơn chủ. Dùng thủ đoạn không chính đáng cướp lấy thì tất nhiên người khác cũng dùng thủ đoạn không chính đáng mà lấy trộm, như vậy sao không được. Huống hồ phái Nga Mi không phải cướp ở tay của Thiếu sơn chủ, sao Thiếu sơn chủ bướng như thế được, lão cho Thiếu sơn chủ làm như vậy thật thất lý.

Phẩm Nhi nghe nói không sao trả lời được, trong lòng bực tức vô cùng, khí huyết rạo rục, mặt đỏ bừng. Y thấy Lạc Thiên thở dài một tiếng nói tiếp:

- Xin Thiếu sơn chủ hãy nguôi cơn giận, Chưởng môn phái Nga Mi là bạn chí thân của lão, nếu song kiếm đó vẫn còn ở trên Nga Mi, lão sẽ khuyên trả cho Thiếu sơn chủ không phải là chuyện khó nhưng tiếc thay song kiếm đó đã bị Ô Phùng lấy mất rồi.

Phẩm Nhi nghe nói mặt biến sắc, Lạc Thiên cười ha hả nói tiếp:

- Lão không nói dối đâu, tin hay không là tùy Thiếu sơn chủ, còn vấn đề thứ hai là vấn đề gì thế?

- Phong thanh gia tử Hách Liên Tố Lan cũng bị quý phái giam giữ.

Lạc Thiên quát lớn:

- Phong thanh hai chữ, lấy gì làm bằng có nào?

Phẩm Nhi cũng quát lại:

- Giang hồ đồn đại, nói như vậy sai lầm sao được?

Lạc Thiên liền dịu giọng nói tiếp:

- Lão muốn xử hòa, mình đứng ra làm người trọng tài mới nói thật cho Thiếu sơn chủ hay, còn tin hay không là tùy ở nơi Thiếu sơn chủ.

Phẩm Nhi nghe nói ngẫm nghĩ giây lát, rồi bụng bảo dạ rằng: "Bữa nọ ta gặp gỡ Lạc Dương trong khách điếm, y nói sự mất tích của chị Lan có liên can đến Nga Mi và Đại Lượng. Theo y nói như vậy, chẳng lẽ chị Lan bị giữ trên Đại Lượng chăng?"

Nghĩ đoạn, y liền cười nhạt nói tiếp:

- Nếu vậy chúng ta hãy tạm gác chuyện này sang bên nhưng tại hạ còn phải điều tra cho ra manh mối đã.

Lạc Thiên lại nói tiếp:

- Được lắm, bây giờ Thiếu sơn chủ cùng tôi đi Kiều Hạ Cung xem những người bị thương đi.

Phẩm Nhi ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài rồi theo Lạc Thiên lướt xuống bên dưới đi luôn.

Kim Đỉnh thượng nhân thấy hai người đi rồi, liền thở dài một tiếng như trút gánh nặng. Hoàng Minh đại sư thấy vậy tỏ vẻ hoài nghi nói:

- Người Chưởng môn muốn bắt thiếu niên ấy thật dễ như trở bàn tay, tại sao lại tha cho y như vậy?

Kim Đỉnh thượng nhân lắc đầu mỉm cười đáp:

- Lúc này không phải là lúc bắt y vội, hãy tạm nhẫn nại. Nếu nhất thời không chịu, sự tức giận sẽ mang lại tai vạ mãi mãi cho bốn phái. Hiện giờ việc cần nhất là phải làm thế nào lấy lại được song kiếm ở trong tay Khúc Tĩnh Bình rồi tùy cơ ứng biến. Chờ bốn tọa đi

gặp Thế Vân sư thúc đã, sau đó mới định đoạt sự đối phó. Sư đệ hãy canh giữ Kim Đỉnh, bốn tọa còn phải lên Vạn Phật Đỉnh.

Nói xong, lão hòa thượng giở khinh công tuyệt mức ra, chỉ nhảy nhót mấy cái đã lên tới hậu sơn và mất dạng trong sương mù.

Hãy nói Phẩm Nhi theo Lạc Thiên rời khỏi Kim Đỉnh đi xuống bên dưới, đột nhiên Lạc Thiên quay đầu lại khẽ gọi:

- Phẩm đại ca! Tiểu đệ Lạc Dương đây!

Phẩm Nhi giật mình kinh hãi vội đáp:

- Thế ra là hiền đệ đấy!

Lạc Thiên gật đầu nói tiếp:

- Phẩm đại ca đừng nóng lòng tìm kiếm lại song kiếm ấy nữa, tiểu đệ đã biết nó ở đâu rồi! Chờ công việc ở nơi đây xong xuôi, tiểu đệ phải đi ngay Đại Lương gặp Khúc Tĩnh Bình nhờ y che chở, giả bộ trung thành, ngấm ngấm dò thám chỗ chị Lan với Cái Bang bị giam giữ. Phẩm đại ca cứ việc làm như vậy, như vậy... sẽ xong...

Nói xong chàng rí tai Phẩm Nhi nói thêm vài câu nữa.

Núi Kim Đỉnh cao hơn bề mặt bể hàng vạn thước, khi hai người nói xong câu chuyện thì vừa xuống tới chân núi, thấy bộ hạ của đôi bên đã ngừng chiến đấu vì người của Lư Sơn nghe thấy tiếng hú ra hiệu của Phẩm Nhi họ đã ngừng tay không tấn công nữa. Hai bên đối diện nhau như hai cái bình phong, cả hai bên đều có người bị thương, máu dính đầy áo, người nào người ấy đều hậm hực nhìn nhau.

Lạc Thiên đưa mắt liếc nhìn các người của phái Nga Mi một lượt, mỉm cười một cái rồi nói:

- Lão thừa lệnh của Kim Đỉnh chưởng môn, cùng Hách Liên thiếu sơn chủ của phái Lư Sơn đi Kiều Hạ Cung để cứu chữa các người hôm qua bị bọn cạp độc đốt. Hôm nay, đôi bên hiểu lầm nhau nên mới có trận đấu này.

Nói xong, chàng bước đi luôn.

Phẩm Nhi vẫy tay một cái, các thủ hạ của chàng đều lần lượt theo sau.

Kiều Hạ Cung cũng là một trong mười cảnh của núi Nga Mi, cách Kim Đỉnh chừng bảy mươi dặm. Lạc Thiên cứ cúi đầu lẳng lặng dẫn đường, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh. Phẩm Nhi vừa đi vừa khẽ nói cho Tang Lộc hay Lạc Thiên chính là Lạc Dương hóa thân và

hai người đã bàn cách làm thế nào tiêu diệt tai họa của võ lâm và đề phòng những mối họa tương lai.

Tang Lộc đã sớm được đệ tử của Cái Bang cho hay, không đợi chờ Phẩm Nhi nói, y cũng đã biết Lạc Thiên chính là Lạc Dương hóa thân rồi.

Đi mãi đến chính Ngọ mới tới Kiều Hạ Cung. Ngoài cửa cung môn hạ của phái Nga Mi canh gác rất là đông đảo, trên một cây thông cổ thụ bỗng có một hòa thượng mặt đỏ tay cầm thiền trượng, người vừa cao vừa mập phi thân ra.

Hòa thượng ấy đã được tin của đệ tử đời thứ hai của điện tùy tùng cho hay vừa rồi thấy Lạc Thiên với Chuông môn rất quen thuộc nên ông ta vội tiến lên cúi đầu chào và nói:

- Hạ lão tiền bối giá lâm, Kiều Hạ Cung tiểu bối không biết mà ra nghênh đón.

Lạc Thiên đáp:

- Không dám. Người Chuông môn đã đi Vạn Phật Đình nhờ lão đến đây cứu chữa cho những người bị thương...

Nói tới đó chàng chỉ Phẩm Nhi và nói tiếp:

- Vị này là Thiệu sơn chủ của phái Lư Sơn, ba người môn hạ của phái Lư Sơn sau khi được cứu chữa xong trao cho Thiệu sơn chủ đem về Lư Sơn.

Hòa thượng đó ngắm nhìn Phẩm Nhi một cái rồi không nói năng gì hết và đáp:

- Mời hai vị vào!

Lời nói của y rõ ràng ám thị chỉ có Lạc Thiên với Phẩm Nhi được vào trong cung thôi.

Phẩm Nhi mỉm cười, quay đầu lại quát bảo các thuộc hạ:

- Các người ở đây đợi chờ ta!

Hai người liền đi theo hòa thượng ấy vào trong cung.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Phẩm Nhi đưa ba người bộ hạ trong rất ử oải từ từ đi ra, sau cùng mới đến Lạc Thiên. Ra tới bên ngoài, Lạc Thiên liền chào Phẩm Nhi và nói:

- Thiệu sơn chủ, xin thứ lỗi. Lão phu không thể đưa tiễn được nữa, về sau này chúng ta sẽ có dịp gặp lại nhau.

Phẩm Nhi cũng chấp tay chào và đáp:

- Không dám! Chỉ mong đúng như lời nói của các hạ, chúng ta sẽ có ngày tái ngộ!

Nói xong, chàng ta dẫn các thuộc hạ của Lư Sơn nhanh bước rời khỏi núi Nga Mi ngay.

Trong khi đi đường, Kiều Kỳ lên tiếng hỏi:

- Thiếu sơn chủ, chẳng lẽ chúng ta đành thôi sao?

Phẩm Nhi đáp:

- Kiều lão sư có ý kiến cao minh gì xin cứ nói ra đi, tại hạ vui lòng nghe lắm!

Kiều Kỳ nhìn Phẩm Nhi thấy chàng ta mặt lạnh như tiền, mắt lộ sát khí liền rung mình kinh hãi, không dám nói tiếp nữa.

Phẩm Nhi bỗng nói với các tùy viên rằng:

- Tại hạ dò biết Lan cô nương với song kiếm ở đâu rồi! Không phải ở Nga Mi mà là ở trên Đại Lượng, chỗ ở của lão Khúc Tĩnh Bình. Đại Lượng khác hẳn với Nga Mi, lão ma Khúc Tĩnh Bình với các đồng đảng của y võ công đều đến mức tột đỉnh. Với lực lượng của chúng ta đây không địch nổi chúng đâu nên tại hạ lựa bốn người đi theo tại hạ đến Đại Lượng, còn những người còn lại thì mau trở về Lư Sơn thưa cùng Sơn chủ hay, xin hỏi Sơn chủ cho đi Đại Lượng tiếp ứng luôn mới được!

Nói xong chàng chỉ định Hư Viên đại sư, Triệu Tinh, Đông Dương chân nhân và Tang Lộc để đi theo mình...

Núi Đại Lượng ở biên giới Tứ Xuyên và Tây Khang liền tiếp với dãy núi Nga Mi. Dãy núi này cũng trùng trùng điệp điệp và ngọn núi nào cũng cao chót vót, đá mọc lởm chởm khó đi, cây cối mục um tùm, chỉ có dã thú sinh sống chứ ít khi có người dám lui tới.

Từ dãy núi Nga Mi đi qua Kim Hà Khẩu đã có đám đông lữ khách đợi chờ qua sông, trong đám lữ khách đó có cả Lạc Thiên. Khi đi phà qua sông, Lạc Thiên nhìn xuống dưới dòng sông mà suy nghĩ bỗng bị một người dùng vai thịch mạnh một cái, vội quay đầu lại nhìn mới hay đó là một người lạ mặt tuổi chừng tứ tuần, mặt rất lạnh lùng và có rất nhiều tàn nhang. Chàng chưa kịp y bao giờ, vai y lại đeo một chiếc Kim Cầu bóng nhoáng, chàng lại tưởng y ngẫu nhiên đụng phải mình một cái nên chàng cũng không thèm để ý đến.

Người trung niên ấy mặt rất xấu xí nhưng mặt của Lạc Thiên cũng chẳng đẹp để gì nhưng hai người xấu xí trông thấy nhau đều cảm thấy không vui.

Cạnh đại hán trung niên mặt nhiều tàn nhang ấy lại có một đại hán lưng đeo đơn đao trông rất vạm vỡ hung ác. Y đột nhiên lên tiếng nói:

- Nguy tai, Đổng lão sư ơi! Tại hạ còn có một vật trọng yếu để quên trong khách sạn, vật này không thể mất mát được. Vậy Đổng lão sư hãy đi trước, tại hạ sẽ đuổi theo sau.

Nói xong y tung mình nhảy lên trên bờ, khi hạ chân xuống đã tới bờ rồi.

Lạc Thiên nghe thấy người kia nói người mặt có tàn nhang này họ Đồng liền động lòng, ngắm nhìn người nọ một cái rồi bụng bảo dạ rằng: "Người này mang theo Kim Câu mà lại là họ Đồng, chẳng lẽ y là Đon Chương Kim Câu Đồng Phi Hồng, Phó tổng tiêu đầu của Kim Bích tiêu cục? Nếu quả thật là y thì thật may mắn cho ta quá."

Nghĩ như vậy, chàng lại ngắm nhìn người đó một lượt nữa. Đại hán nọ thấy Lạc Thiên ngắm nhìn mình hoài liền nổi giận cười khi một tiếng rồi hỏi:

- Tại hạ có cái gì đáng xem đâu mà huynh đài cứ ngắm nhìn hoài như vậy?

Lạc Thiên đáp:

- Xin các hạ chớ có hiểu lầm! Đệ có một người bạn đã nói cho đệ hay y có một người em kết nghĩa mà mặt người đó giống hệt các hạ cho nên...

Chàng chưa nói dứt thì đại hán ấy đã biến sắc mặt...

- o o o -